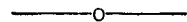

Sumir menn eru líkir þýrnirunninum. Þá langar að eins til að klóra í aðra og rífa þá. Þeir hafa gaman af því. Gam-
an af að meiða þá og særa. Aðrir hafa gaman af að skemma,
rífa og tæta alt sundur. Ætla sér ekki að gera neitt gott með
því eða hafa gagn af því. Rífa að eins til þess að rífa. Það
er þeim svo mikil ánægja. „Svei, svei! Það er ljótt!“—segið
þið. Já, víst er það ljótt. En þið megið þá aldrei líkjast
þýrnirunninum, börn.

Sögur um dýr.

Eftir handriti H. Kr. Fr.

II.

Einhverju sinni var tollheimtumaður einn í Helsingjaeyri á Sjálandi. Hann átti tvo veiðihunda. Einu sinni var það, er hann sat í tollgjaldshúsinu, að annar hundurinn kom hlaupandi til hans, og var mjög órór, og lét ýmsum látum, sem vildi hann fá húsbónda sinn til að fylgja sér. Maðurinn gerði það að síð-
ustu, þá er hann skildi, hvað hundurinn vildi. Hundurinn hljóp fyrir, uns hann kom að víggirðingunum umhverfis Krónuborg, er stendur rétt hjá Helsingjaeyri. Hinn hundurinn var þar fastur í dýraboga, er hafði verið lagður þar.

III.

Maður er nefndur Görkingk; hann átti heima á Þýskalandi. Hann var embættismaður. Árið 1726 var hann skipaður í nefnd eina og skyldi hún eiga fund með sér í bæ einum litlum, sem nefndur er Gattersleben, og hélt því Görkingk þangað. Hann átti hund einn svartan, stóran vexti, og var hann mjög fylgi-
spakur við húsbónda sinn. Hundur þessi hafði hlaupið á eftir honum, svo að hann ekki vissi. Þá er Görkingk sat að mið-
degisverði ásamt hinum nefndarmönnum, kom hundurinn inn í stofuna, þar sem þeir sátu, snuðaði upp húsbónda sinn og tók að gelta ákaflega. Görkingk bauð þjóni sínum að reka hundinn út, en þá tók hundurinn að urra, og lét sem hann myndi bíta þjóninn, hljóp til húsbónda síns, galti í sífellu, og beit í kjól hans, eins og hann vildi fá hann til að standa upp. Það var rétt að honum kjötstykki, en hann þáði það ekki, og hætti ekki að ónáða húsbónda sinn. Að síðustu tók Görkingk eftir, að hundurinn var alvotur. Datt honum þá í hug, að einhverjar sérlegar ástæður hlýtu að vera til þess, að hundurinn væri svo órór. Hann stóð því upp frá borðum, og bjóst að fylgja honum. Þá er hundurinn sá það, gerðist hann þegar rór, stökk